

Sygn. akt. I C 335/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 marca 2021 r.

Sąd Okręgowy Warszawa- Praga w Warszawie Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Eliza Nowicka – Skowrońska

Protokolant: sądowy stażysta Karolina Konopka

po rozpoznaniu w dniu 4 marca 2021 r. w Warszawie na rozprawie

sprawy z powództwa J. K.

przeciwko E. M.

o zapłatę

I. utrzymuje w całości w mocy nakaz zapłaty wydany w postępowaniu nakazowym przez Sąd Okręgowy Warszawa Praga w Warszawie, I Wydział Cywilny w dniu 24 października 2019 roku w sprawie o sygn. I Nc 116/19;

II. zasądza od E. M. na rzecz J. K. kwotę 1.800 (jeden tysiąc osiemset) złotych tytułem dalszych kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Elia Nowicka - Skowrońska

Sygn. akt I C 335/20

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 30 kwietnia 2019 roku J. K. wniósł przeciwko E. M. o orzeczenie nakazem zapłaty z weksla kwoty 96.000 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 2 maja 2016 roku do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanej na jego rzecz zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, a także o dopuszczenie dowodów z dokumentów wskazanych w pozwie (pozew k. 5 – 9).

W uzasadnieniu powód wskazał, że jest w posiadaniu weksla własnego wystawionego na jego rzecz w dniu 25 marca 2016 roku przez pozwaną E. M.. Na mocy weksla pozwana zobowiązywała się do zapłaty w dniu 1 maja 2016 roku bez protestu kwoty 96.000 zł. Jak wskazała strona powodowa, zobowiązanie wynikało z wzajemnych rozliczeń stron, których pozwana nie była w stanie uiścić w dniu wystawienia weksla. Mimo wezwania jej do wykupu weksla, pozwana odmówiła, nie stawiła się w miejscu i czasie oznaczonym w wezwaniu (k. 6 – 9).

W niniejszej sprawie w dniu 24 października 2019 roku został wydany nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym prowadzonym pod sygn. akt I Nc 116/19, nakazujący pozwanej E. M. zapłacić na rzecz powoda J. K. kwotę 96.000 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 2 maja 2016 roku do dnia zapłaty i zasądzający koszty procesu w wysokości 4.817 zł (nakaz zapłaty – k.17).

Pozwana E. M. w dniu 12 marca 2020 roku wniosła od powyższego nakazu zarzuty, zaskarżając go w całości i żądając zwrotu kosztów procesu, jednocześnie wnosila o uchylene nakazu zapłaty i oddalenie powództwa w całości. Został także zgłoszony wniosek o wstrzymanie wykonania nakazu zapłaty

(zarzuty od nakazu zapłaty – k. 34 – 40).

W uzasadnieniu wskazano, iż pismem z dnia 30 maja 2016 roku pozwana złożyła powodowi oświadczenie o uchyleniu się od skutków oświadczenia woli – w postaci zobowiązania wekslowego, złożonego pod wpływem błędu wywołanego podstępem. Wskazała, iż weksel został przez nią wystawiony jako zabezpieczenie roszczenia należnego od niej bratu powoda – P. K. z tytułu sprzedaży nieruchomości. W ten sposób, wierzyciel miał zostać zabezpieczony i zobowiązał się zawiesić postępowanie egzekucyjne skierowane przeciwko niej. Ponieważ pozwana nie uregulowała części ceny za nieruchomość, sprzedający wszczął egzekucję w stosunku do niej, korzystając z możliwości nadania klauzuli wykonalności tytułowi egzekucyjnemu w postaci aktu notarialnego. Weksel własny miał stanowić gwarancję zapłaty reszty ceny za tę nieruchomość, z jednoczesnym zaprzestaniem prowadzenia egzekucji komorniczej.

W piśmie procesowym z dnia 20 kwietnia 2020 roku – w odpowiedzi na zarzuty od nakazu zapłaty, powód podtrzymał dotychczasowe stanowisko w przedmiotowej sprawie oraz wniósł o przeprowadzenie dowodów zaprzeczających twierdzeniom powódki podniesionym w jej zarzutach. Dodatkowo powód wskazał, że przedmiotowy weksel został wystawiony jako zabezpieczenie zwrotu pożyczek udzielanych przez P. K. pozwanej, zaś umowy pożyczek zostały zniszczone w dniu wypełnienia weksla. Wyjaśniał jednocześnie, iż między nim, a bratem istniały rozliczenia finansowe, w ten sposób wierzyciel pozwanej scedował na niego swoje wierzytelności, sam zwalniając się ze swojego długu wobec brata. Wręczenie weksla miało wydłużyć termin zwrotu pożyczek, ale też jednocześnie ułatwić posiadaczowi potencjalną możliwość egzekucji należności (stanowisko powoda wyrażone na rozprawie w dniu 1 października 2020 roku – k. 179 – 180).

Na rozprawie w dniu 4 marca 2021r. strony podtrzymały dotychczasowe stanowiska (protokół rozprawy – k. 277).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

P. K., brat powoda, w 2013r. poznał E. M. przy okazji zakupu przez nią mieszkania przy ul. (...), w której to transakcji pośredniczył. Po tym czasie pozostawali ze sobą w kontakcie, P. K. doradzał pozwanej w podejmowanych przez nią projektach inwestycyjnych. Niekiedy pozwana, mając przejściowe problemy z płynnością finansową, zwracała się do niego o krótkoterminowe pożyczki, m.in. na zapłatę wykonawcom remontu w nowozakupionym mieszkaniu (na położenie marmuru). Takich pożyczek w okresie 2015 - 2016 było co najmniej cztery. Zostały zawarte w dniach:

1/ 25 stycznia 2015r. na kwotę 11.000 zł z terminem zwrotu do dnia 24 marca 2015 r.,

2/ 16 grudnia 2015r. na kwotę 41.000 zł z terminem zwrotu do 30 grudnia 2015r.,

3/ 1 lutego 2016r. na kwotę 23.000 zł z terminem zwrotu do dnia 28 lutego 2016r.,

4/ 3 marca 2016r. na kwotę 19.000 zł z terminem zwrotu do dnia 7 marca 2016r. P. K., bezpośrednio przed ich zniszczeniem, sfotografował je, poza jedną – ze stycznia 2015r. Ta nie została zniszczona w dniu 25 marca 2016r. Przypominał o niej pozwanej w jednym z sms-ów wysłanych do pozwanej. Pozostałe porwano bezpośrednio po podpisaniu weksla (fotokopie umów – k. 198, 202, 203, kopia umowy – k. 205, zeznania świadka P. K. – k. 180 - 181, zeznania powoda – k. 278).

Umowy te były zawierane na piśmie, każda z nich zawierała zastrzeżenie pobrania opłaty dodatkowej w kwocie 1.000 zł za każdy rozpoczęty miesiąc po dacie wskazanej w umowie (§ 4 każdej umowy – fotokopie umów – k. 198, 202, 203, 205).

Pożyczki te nigdy nie zostały P. K. zwrócone, mimo że wielokrotnie w rozmowach bezpośrednich i telefonicznych, w tym sms-owych, zwracał się on o to do pozwanej (zeznania świadka P. K. – k. 181, korespondencja sms P. K. z pozwaną – k. 206 – 235, transkrypcja nagrania rozmowy telefonicznej z dnia 2 lipca 2016r. – k. 240 – 246, płyta CD z nagraniem – k. 102, nagranie niekwestionowane przez pozwaną – 00:14:46 nagrania z rozprawy z dnia 1.10.2020r. k. 180).

W 2014r. P. K. wraz z powodem otrzymali od swojego dziadka darowiznę w kwocie łącznie ok. 120.000 zł. Powód nie potrzebował wówczas gotówki, zaś jego brat złożył mu propozycję, iż przez jakiś czas będzie obracał pieniędzmi uzyskanymi w darowiznie od dziadka, w zamian za co powód uzyska wypracowany procent od zysku. Bracia nie ustalili między sobą konkretnej kwoty, miało to zależeć od trafności podejmowanych decyzji inwestycyjnych i wysokości stopy zwrotu. P. K. m.in. pieniądze należące do brata inwestował w różne przedsięwzięcia, m.in. kupno i sprzedaż z zyskiem mieszkań (zeznania świadka P. K. – k. 180 - 181, zeznania powoda – k. 279).

W dniu 21 kwietnia 2015r. pomiędzy P. K., działającym w imieniu własnym i na rzecz swojej żony K. K., a E. M. została zawarta w formie pisemnej (bez formy aktu notarialnego) umowa przedwstępna sprzedaży gruntu – działki położonej w miejscowości G., w gminie P., o powierzchni 8900 m². Datę umowy przyrzeczonej strony oznaczyły na dzień 30 kwietnia 2016r. (kopia umowy przedwstępnej – k. 56 – 57, okoliczności niekwestionowane przez pozwaną). Następnie umową zawartą w formie aktu notarialnego z dnia 16 grudnia 2015 r. strony zawarły umowę przyrzeczoną, jednocześnie pozwana zobowiązała się do zapłaty ceny w wysokości 285.000 zł (§ 2 umowy), przy czym strony oświadczyły, iż część ceny w kwocie 66.000 zł została już przekazana przez kupującą sprzedającym (§ 3 pkt. 1 umowy). Do zapłaty została kwota 219.000 zł z terminem do dnia 31 grudnia 2015r. (§ 3 pkt. 2 umowy). W § 3 pkt. 3 umowy pozwana złożyła oświadczenie w trybie art. 777 § 1 pkt. 4 kpc o poddaniu się egzekucji z tego aktu do kwoty pozostałej do zapłaty (kopia umowy – aktu notarialnego z dnia 16 grudnia 2015r. – k. 58 – 63, okoliczności niekwestionowane przez strony).

Pozwana nie uiściła w terminie pozostałej części ceny za zakupioną nieruchomość. Wnioskiem z dnia 4 stycznia 2016r. P. K. zwrócił się do Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa, który to postanowieniem z dnia 21 stycznia 2016r. nadał klauzulę wykonalności tytułowi egzekucyjnemu w postaci aktu notarialnego z dnia 16 grudnia 2015r. Repertorium A nr (...). P. K. wszczął egzekucję wobec pozwanej na podstawie tego tytułu wykonawczego. Była ona prowadzona z jej wynagrodzenia za pracę w Instytucie (...) w W. i Centrum Medycznego (...). Na skutek ustaleń poczynionych z pozwaną, która obiecała, iż wywiąże się ze swojego zobowiązania, wnioskiem z dnia 7 marca 2016r. P. K. zwrócił się do komornika o uchylenie w części egzekucji prowadzonej przeciwko pozwanej. W dniu 8 marca 2016r. na skutek decyzji komornika, w całości zwolniono wynagrodzenie za pracę w Instytucie (...) i częściowo w Centrum D.. Mimo to, pozwana nie uiściła pozostałej do zapłaty ceny za nieruchomość. W dniu 11 kwietnia 2016r. kolejnym wnioskiem wierzyciel domagał się ponownego wszczęcia egzekucji z wynagrodzenia za prace pozwanej w w/ w placówkach medycznych. Należność z tytułu ceny została wyegzekwowana w całości od pozwanej do dnia 31 maja 2016r. (kopia wniosku do Sądu Rejonowego – k. 259, postanowienie Komornika w sprawie Km 353/16 o ustaleniu kosztów niezbędnych do celowego przeprowadzenia egzekucji i zakończeniu postępowania wobec wyegzekwowania kwoty zadłużenia – k. 64 – 65, wniosek P. K. o zawieszenie egzekucji – k. 66, zwolnienie zajęcia wierzytelności – k. 67, ograniczenie zajęcia wierzytelności – k. 68, ponowny wniosek P. K. w postępowaniu egzekucyjnym – k. 69, zaświadczenie o dokonanych wpłatach w sprawie Km 353/16 – k. 264).

P. K., oprócz rozmów z pozwaną na temat zapłaty ceny za nieruchomość, zwracał się do niej wielokrotnie z zapytaniem o zwrot udzielonych jej pożyczek. Pozwana obiecywała mężczyźnie, że dokona ich zwrotu, tłumaczyła się przejściowymi kłopotami z płynnością finansową, zapewniała, iż osiąga znaczne dochody z tytułu świadczonej pracy i będzie w stanie w krótkim czasie zwrócić pożyczone pieniądze (zeznania świadka P. K. – k. 180 – 181, korespondencja sms – k. 206 – 227).

W dniu 25 marca 2016r. w Instytucie (...), gdzie pracowała pozwana, doszło do spotkania powoda, jego brata P. K. i pozwanej. P. K. zaaranżował spotkanie z pozwaną przy udziale brata, pozwana wskazała miejsce, gdzie mogą się spotkać. Celem wizyty powoda z bratem było wystawienie przez pozwaną weksla własnego. P. K. ustalił z pozwaną, iż w ramach zwrotu jego wierzytelności, wystawi ona weksel na rzecz jego brata, gdyż ten jest wierzycielem P. K.. Strony ustaliły, iż w miejsce umów pożyczki, z których była winna bratu powoda, pozwana wręczy weksel własny J. K.. Po krótkiej kurtuazyjnej rozmowie w jej gabinecie lekarskim, złożyła podpis pod wekslem, w którym bezwarunkowo zobowiązała się zapłacić na rzecz J. K. kwotę 96.000 zł do dnia 1 maja 2016r. w miejscu zamieszkania powoda. Po wystawieniu weksla trzy z czterech umów pożyczki zawartych pomiędzy pozwaną, a P. K. zostały zniszczone. Weksel

nie został wykupiony przez pozwaną, mimo, że P. K. w rozmowach z pozwaną przypominał o jej obowiązku. Po dacie wykupu weksła, powód wzywał pozwaną do zapłaty (kopia weksła własnego, złożonego w kasie pancernej – k. 13, zeznania powoda – k. 278 – 279, zeznania świadka P. K. – k. 180 - 181, mail z dnia 28.04.2016r. – k. 14, wezwania do zapłaty – k. 15 i 16).

W dniu 25 marca 2016r. pozwana zalegała wobec P. K. z tytułu zapłaty ceny za nieruchomości z aktu notarialnego z dnia 16 grudnia 2015r. Rep. A Nr (...) w kwocie 179.413,33 zł (zaświadczenie komornika w sprawie Km 353/16 – k. 236).

Pismem z dnia 17 maja 2016r. pozwana wezwała powoda do zwrotu weksła własnego (pismo k. 44 – 46, dowód nadania – k. 47 – 48).

W odpowiedzi na wezwanie powoda do zapłaty, pismem z dnia 30 maja 2016r. pozwana odmówiła spełnienia swojego zobowiązania, jednocześnie złożyła oświadczenie o uchyleniu się od skutków oświadczenia woli pod wekslem własnym jako złożonego pod wpływem błędu wywołanego podstępem. Wskazała, iż w dacie wystawienia weksła była dłużnikiem brata powoda z tytułu zapłaty ceny zakupu nieruchomości w miejscowości G. i wobec niej toczy się postępowanie egzekucyjne, komornik egzekwuje należność z jej wynagrodzenia za pracę. Wskazywała jednocześnie, iż należność z weksła i należność z umowy sprzedaży nieruchomości stanowią tożsame zobowiązanie. Powoływała się na działanie pod wpływem błędu, gdyż wypełniła weksel będąc przekonana że stanowi on dodatkowe zabezpieczenie zapłaty ceny za nieruchomość, a P. K. wykorzystał jej zaufanie do uzyskania dodatkowego zabezpieczenia (pismo pozwanej – k. 49 – 53, dowód nadania – k. 54 – 55).

Sąd na podstawie art. 235² § 1 kpc pominął dowód z zeznań świadka G. K., który został zgłoszony przez pełnomocnika powoda w piśmie procesowym z dnia 8 października 2020r. Uznał, iż fakt na jaki zgłoszono ten dowód (teza dowodowa – k. 194) był nieistotny dla rozstrzygnięcia sprawy, a nadto zmierzający jedynie do przedłużenia postępowania.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie przedstawionych przez strony dowodów zarówno z dokumentów oraz nagrań i korespondencji sms i mailowej, jak i zeznań świadka oraz zeznań powoda. Autentyczność i wiarygodność zgromadzonych w aktach dokumentów nie była przez strony kwestionowana. Także nagrania rozmów pozwanej z P. K. przedstawione przez powoda nie zostały zakwestionowane. Strony dokonały jedynie ich odmiennej oceny, w zależności od podnoszonych twierdzeń i zarzutów. Takie stanowisko stron procesu, w ocenie Sądu, nie miało jednak wpływu na ich autentyczność i wiarygodność.

Sąd uznał twierdzenia Pozwanej odnoszące się do podstępnego podsunięcia Jej do podpisu weksła za niewiarygodne, nieznające potwierdzenia w pozostałym materiale dowodowym, uznanym przez Sąd za pełnowartościowy, złożone wyłącznie na użytek niniejszego procesu. Odmówił wiarygodności jej zeznaniom także w zakresie, w jakim twierdziła, iż nie zaciągała pożyczek u P. K.. Tym samym dał wiarę zeznaniom świadka P. K. oraz powoda J. K. w zakresie, w jakim zeznali oni, iż weksel miał stanowić zabezpieczenie zwrotu pożyczek udzielanych przez pierwszego z nich pozwanej oraz że między braćmi istniała umowa dotycząca zwrotu pewnej kwoty uzyskanej tytułem darowizny od ich wstępnego. Między P. K., a E. M. nawiązała się bowiem więź o charakterze biznesowym, doradzał on i pomagał pozwanej w wielu jej przedsięwzięciach inwestycyjnych, był również niekiedy źródłem krótkoterminowych pożyczek, w okresach kiedy pozwana traciła na pewien czas płynność finansową. Mimo uzyskiwania przez nią bardzo wysokich dochodów, sięgających po 30.000 – 40.000 zł miesięcznie, prowadziła ona w owym czasie liczne inwestycje, które powodowały spiętrzenie terminów płatności i skutkowały jej potrzebą od czasu do czasu wspierania się pożyczkami od innych osób, m.in. od P. K.. Na dowód zawierania takich pożyczek powód dodatkowo przedstawił fotokopie zniszczonych umów oraz jedną z nich, która nie uległa zniszczeniu, co dodatkowo przemawiało za prawdopodobnością powoda i jego brata. Pozwana zaprzeczała, iż kiedykolwiek takie umowy zawierała, jednak w żaden sposób nie potrafiła wyjaśnić skąd powód znalazł się w posiadaniu egzemplarza umowy pożyczki z dnia 25.01.2015 oraz fotokopii pozostałych trzech umów, na których znajdował się podpis pozwanej.

Należy wskazać, że pozwana podnosiła kwestię toczącego się przeciwko niej postępowania egzekucyjnego, którego przebieg był w opinii strony pozwanej dowodem na podstępne podsunięcie weksła do podpisu. Ze stanu faktycznego

sprawy wynikało jednak, że wniosek wierzyciela o uchylenie oraz ograniczenie egzekucji w stosunku do wynagrodzenia pozwanej został złożony w dniu 7 marca 2016 r. i egzekucja nie była prowadzona po tym czasie, aż do 11 kwietnia 2016r., kiedy P. K. zgłosił ponowny wniosek. Tymczasem powód wraz ze swoim bratem, który był wierzycielem pozwanej w toczącym się postępowaniu egzekucyjnym zaproponowali podpisanie weksla przez pozwaną w dniu 25 marca 2016 r., czyli pewien czas po złożeniu wniosków do komornika, co jednoznacznie wskazuje na brak związku przyczynowo-skutkowego, na który powołuje się strona pozwana. W ocenie Sądu dodatkowo ta okoliczność wskazuje na brak związku pomiędzy wystawieniem weksla, a wierzytelnością z umowy sprzedaży nieruchomości. Skoro egzekucja została wstrzymana w dniu 8 marca 2016r., jaki cel miałyby podpisanie 20 dni później weksla własnego na kwotę znacznie odbiegającą od ówczesnego zadłużenia wobec P. K.. Należy bowiem pamiętać, iż pozwana z tytułu ceny za nieruchomość była zobowiązana do dopłaty kwoty 219.000 zł, zaś z tytułu niezwróconych pożyczek P. K. miał do niej roszczenie o zapłatę 94.000 zł oraz dodatkowo opłatę za nieterminowy zwrot, którą strony określiły w umowach pożyczki. Te rozbieżności w kwotach w żaden sposób nie są w stanie potwierdzić wersji pozwanej, a jedynie uwiarygadniają stan, na jaki powoływał się powód w pozwie.

Argumentacja podnoszona przez pozwaną, iż została podstępnie wykorzystana przez powoda i jego brata, oraz, iż P. K. nadużył jej zaufania i doprowadził ją do złożenia podpisu na wekslu podstępem, a ona pod wpływem błędu złożyła podpis na wekslu, nie została dowiedziona stosownymi środkami dowodowymi i nie znajduje oparcia w zeznaniach powoda i świadka, które to Sąd uznał za wiarygodne.

Sąd zważył, co następuje:

W niniejszej sprawie Powód dochodził zapłaty przez Pozwaną należności z weksla. Zgodnie z żądaniem pozwu, na podstawie art. 485 § 2 k.p.c. został wydany nakaz zapłaty. Po wniesieniu przez Pozwaną zarzutów przeciwko temu nakazowi, Sąd wstrzymał wykonania nakazu zapłaty.

Sporne między stronami okazały się okoliczności towarzyszące wypełnieniu weksla oraz to, którą wierzytelność niniejszy weksel miał zabezpieczać.

Pozwana wskazywała, że podpisała weksel pod wpływem błędu i złożyła stosowane oświadczenie o uchyleniu się od skutków czynności prawnej. Zdaniem pozwanej weksel został przez nią podpisany na skutek podstępem dokonanego przez powoda oraz jego brata, którzy przychodząc do jej miejsca pracy podsunęli do podpisu weksel, który na skutek roztargnienia podpisała. Zarzuty pozwanej nie zasługują na uwzględnienie.

W myśl art. 84 § 1 k.c., w razie błędu co do treści czynności prawnej można uchylić się od skutków prawnych swego oświadczenia woli. Jeżeli jednak oświadczenie woli było złożone innej osobie, uchylenie się od jego skutków prawnych dopuszczalne jest tylko wtedy, gdy błąd został wywołany przez tę osobę, chociażby bez jej winy, albo gdy wiedziała ona o błędzie lub mogła z łatwością błąd zauważyć; ograniczenie to nie dotyczy czynności prawnej nieodpłatnej. Nadto, zgodnie z art. 84 § 2 k.c., można powoływać się tylko na błąd uzasadniający przypuszczenie, że gdyby składający oświadczenie woli nie działał pod wpływem błędu i oceniał sprawę rozsądnie, nie złożyłby oświadczenia tej treści (błąd istotny).

W ocenie Sądu nie zostało wykazane, że doszło do błędu wywołanego podstępem, na który powołuje się pozwana. Ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika w sposób nie budzący wątpliwości, że podpisała weksel z pełną świadomością okoliczności temu towarzyszących. Doskonale wiedziała, iż zobowiązanie to dotyczy jej długów związanych z udzielanymi pożyczkami, znała również powód dla którego weksel został wystawiony na J. K., z którym uprzednio nie miała żadnych relacji biznesowych. P. K., zarówno przed datą wystawienia weksla, jak i długo jeszcze po tej dacie, pozostawał w dobrych relacjach z pozwaną, w dalszym ciągu jej doradzał i pomagał w przedsięwzięciach biznesowych, na co wskazuje ich korespondencja sms i rozmowy telefoniczne. Dobrze się znali i wiedzieli, jakie są przyczyny takich zabiegów formalnych. Niewiarygodne były twierdzenia pozwanej, jakoby podpisując weksel działała pod presją czasu, nie zapoznała się z jego treścią, sądziła, iż należność dotyczy ceny zakupu nieruchomości. Rozmowy na temat zapłaty ceny za nieruchomość były prowadzone wcześniej, pozwana zobowiązała się do jej uiszczenia pod warunkiem, że uchylone zostanie wobec niej postępowanie egzekucyjne z wynagrodzenia za pracę. P. K. wycofał swój

wniosek w znacznej części już na początku marca 2016r. i pozwana miała wolną rękę do uiszczenia tych należności. Ponadto P. K. dysponował już w tym zakresie tytułem wykonawczym, a egzekucja była skuteczna, o tyle, iż co miesiąc istniała duża szansa na egzekucję należności rzędu 30.000 zł z wynagrodzenia za pracę pozwanej. Nieracjonalnym było zatem „podsuwanie” pozwanej weksla, który stanowiłby kolejny tytuł egzekucyjny, wymagający podjęcia dalszych kroków natury prawnej do przekształcenia go w tytułu wykonawczy, stanowiący postawę do wszczęcia egzekucji komorniczej. Pozwana doskonale również zdawała sobie sprawę, iż wobec P. K. ma inne długi, nie tylko z tytułu nabycia działki w G.. Przypominał jej o konieczności zwrotu pożyczek, uprzednio u niego zaciągniętych, domagał się ich zwrotu wskazując na swoją złą sytuację finansową i utratę płynności wobec własnych wierzycieli. Pozwana w rozmowach z P. K. potwierdziła, iż istnieją między nimi inne zobowiązania, nie uchylała się wówczas od ich spełnienia, zapewniała wierzyciela, iż zwróci dług w niedalekiej przyszłości, zapewniała o swojej wypłacalności. O jej nieuczciwych zamiarach przemawiał również fakt, iż w dacie zakupu nieruchomości, zobowiązując się do zapłaty reszty ceny w kwocie 219.000 zł nie dysponowała nią i składała zobowiązanie bez pokrycia, bez szans na dotrzymanie terminu wskazanego w umowie, tj. 31 grudnia 2015r. Jak wynikało z późniejszego przebiegu zdarzeń, dopiero pół roku później i to wskutek prowadzonej egzekucji, udało się wyegzekwować całość ceny od pozwanej. Tego rodzaju postępowanie poddaje w dużą wątpliwość jej uczciwe zamiary i jedynie potwierdza, iż obecnie, przedstawiając swoją wersję zdarzeń, chce uniknąć zwrotu pieniędzy pożyczonych jej przez brata powoda.

W ocenie Sądu okoliczności i podstawa do wystawienia weksla była taka, jak relacjonował to powód i jego brat, wierzyciel pozwanej. Były one znane pozwanej, zaś podpisanie weksla nie miało miejsca pod wpływem błędu. Niewiarygodne były również jej twierdzenia, iż nie zapoznała się dokładnie z treścią podpisanego zobowiązania, nie zauważyła, że weksel opiewa na inną osobę, z którą nie miała bezpośrednich relacji finansowych. Roztargnienie na jakie powoływał się pozwana, nie było wiarygodne w tego rodzaju okolicznościach, kiedy osoba zaciąga zobowiązanie abstrakcyjne na kwotę blisko 100.000 zł. Działania takie są sprzeczne z doświadczeniem życiowym i logiką, zaś pozwana jako osoba wysoce wykształcona, o dużym rozeznaniu w podejmowanych czynnościach prawnych raczej nie dopuściłby się takiej nonszalancji, aby nie zapoznać się z dokumentem weksla w sposób umożliwiający świadome zaciągnięcie tak znacznego zobowiązania finansowego.

Wobec niewykazania przez pozwaną, aby jej oświadczenie o uchyleniu się od skutków oświadczenia woli w postaci wystawienia weksla własnego, było skuteczne Sąd uznał, iż jest ona zobowiązana do zapłaty kwoty tam wskazanej. Dodatkowo, wobec zgłoszenia zarzutu nieistnienia zobowiązania na podstawie, którego miałyby dojść do jej odpowiedzialności finansowej względem powoda, Sąd uznał jej twierdzenia również za nieudowodnione. Pozwana była odrębnie zobowiązana wobec P. K. z tytułu zapłaty ceny za nabytą od niego nieruchomość, a odrębnie tytułem zwrotu czterech pożyczek na łączną kwotę 94.000 zł wraz z opłatą za opóźnienie, zastrzeżoną w umowach. Sąd wystawienie weksla na podstawie tych zobowiązań znalazło swoją podstawę, przy czym wierzyciel scedował swoją wierzytelność na powoda, wobec którego sam miał dług.

Od wskazanej w wekslu kwoty zasądzone odsetki od dnia 2 maja 2016 roku do dnia zapłaty na podstawie art. 481 k.c. Żądanie odsetek od tej właśnie daty było uzasadnione faktem, iż na dzień 1 maja 2016r. wystawca weksla zobowiązał się do jego wykupienia, a zatem dzień następnym po dacie płatności weksla jest pierwszym dniem, w którym dłużnik pozostaje w zwłoce ze spełnieniem swojego świadczenia i od którego to dnia wierzycielowi należą się odsetki za opóźnienie.

Z uwagi na powyższe, Sąd utrzymał w całości w mocy nakaz zapłaty wydany w postępowaniu nakazowym z weksla w dniu 24 października 2019 roku w sprawie I Nc 116/19, o czym orzekł w punkcie I wyroku.

Sąd w punkcie II wyroku zasądził od Pozwanej na rzecz Powoda kwotę odpowiadającą dalszym kosztom zastępstwa procesowego poniesionym przez stronę powodową, wskutek wniesienia zarzutów od nakazu zapłaty. Zgodnie bowiem z treścią §3 ust. 1 pkt. 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015r. poz. 1800) stawki minimalne w sprawach rozpoznawanych w postępowaniu upominawczym, elektronicznym postępowaniu upominawczym, postępowaniu nakazowym oraz europejskim postępowaniu nakazowym stawki minimalne wynoszą przy wartości przedmiotu sprawy powyżej 50.000

zł do 200.000 zł – 3.600 zł. Zgodnie z ust. 2 w przypadku skutecznego wniesienia sprzeciwu lub zarzutów opłatę ustala się na zasadach ogólnych. Natomiast zgodnie z § 2 ust. 1 pkt. 6 tego Rozporządzenia stawki minimalne wynoszą przy wartości przedmiotu sprawy powyżej 50.000 zł do 200.000 zł – 5.400 zł. Zatem należało zasądzić dodatkowo na rzecz powoda brakującą kwotę 1.800 zł tytułem uzupełnienia wynagrodzenia jego pełnomocnika według norm przepisanych.

Mając powyższe na względzie, na podstawie powołanych przepisów, Sąd orzekł jak w sentencji.

SSO Eliza Nowicka – Skowrońska